

Tisztelt Olvasó! A Magyar Páneurópa Unió 1989-ben alakult meg Magyarországon Habsburg Ottó nemzetközi elnök úr inspirációjára. Országosan ma is 250 főre tehető tagságunk száma, akiknek fontos Európa eszméje, békéje, népeinek együttműködése, és értékeinek megőrzése. Tekintettel a jelen, járvány általi fenyegetettségre, alhatároztuk, hogy a korábban megszokott előadás-sorozatok helyett lapot indítunk, ahol tagjaink szabadon kifejthetik véleményüket – mint ahogy a fejlécben is megfogalmaztuk – a Világról, Európáról és természetesen Magyarországról. Az írásokat csak addig a mértékig szerkesztjük, hogy lehetőleg tárgyi tévedések, helyesírási hibák ne kerüljenek bele, de összességében híven tükrözze tagunk, tagjaink gondolatait.

Aba Béla az MPUE elnöke

Politikai tanulságok 2022-re

W-Nemessuri Zoltán írása

Nemrég több helyütt olvastam: a pszichológusok szerint a koronavírus-járvány miatt, főképp Kínában szaporodnak a válások. A megromlott házasságok nyomán százával indulnak a perek, itt-ott a bíróságok az ügyeket képtelenek kezelni. Csak nem egy másféle epidémia tanúi vagyunk?

Meglehet, de inkább az ellenkezője.

Vész helyzetben – ahogy háború vagy gazdasági válság idején – az összetartás a családokban kezdődik. Férj-feleség, szülők, gyerekek, unokák ilyenkor döbbennek rá, mennyit ér egymás lelki és cselekvő támogatása. A varázskör átfog és befogad: elsőként a legkisebb egység, a familia, majd a barátok, a jó szomszédok, végül a még átélhető legkiterjedtebb csoportosulás, a nemzet. Ismét bebizonyosodik, hogy az azonos múltú, egynyelvű, egykultúrájú népesség a bajban ismeri fel leginkább, mi tartja össze, ahogy korábban is, évszázadokon át. A láncolat szemei: a testvériesség, a bajtársiasság, de legalább a megértés mintha megacélozódna. Az apróbb-nagyobb érdekellentétek elsimulnak, mert a közösség túlélése minden mást felülír. A régóta gerjedő indulat is csitul, ha mégsem, az rosszabb lenne, mint a halálos kórság. Egyszer minden járvány véget ér, de a gyűlölet és következményei generációk lelkét zabálják föl.

Kevés kivétellel ismét bebizonyosodott, hogy világszintű, de kontinentális szolidaritásról sem lehet beszélni. Érthető, mert a kormányok elsősorban saját népükért, országaikért felelősek. Ilyenkor nem segít a fényfestés, a világháló hangzatos bejegyzései, a szüntelen panasz és az álhírek özöne, főleg nem a parttalan követelődés. A határok teljes vagy részleges lezárása magától értetődő, de az is csak nemzeti keretek közt valósulhat meg. A karantén, a gazdasági kényszerintézkedések elrendelése, az egészségügy (nem utolsósorban az egészségipar) felpumpálása ugyancsak a kormányok és a parlamentek dolga –, feltéve, hogy legalább az alapelvekben képesek megegyezni.

Magyarországon ez sem jött össze. Az ellenzék a vész hely-

zetet politikai játszmákra használja, jöllehet ezzel tönkrevágja saját megítélését is. Mintha nem ugyanazon közösség tagjai lennének; mintha nem lenne jövő és kilábalás, csak a diktatúrával riogatás hozadéka a maguk hívei közt.

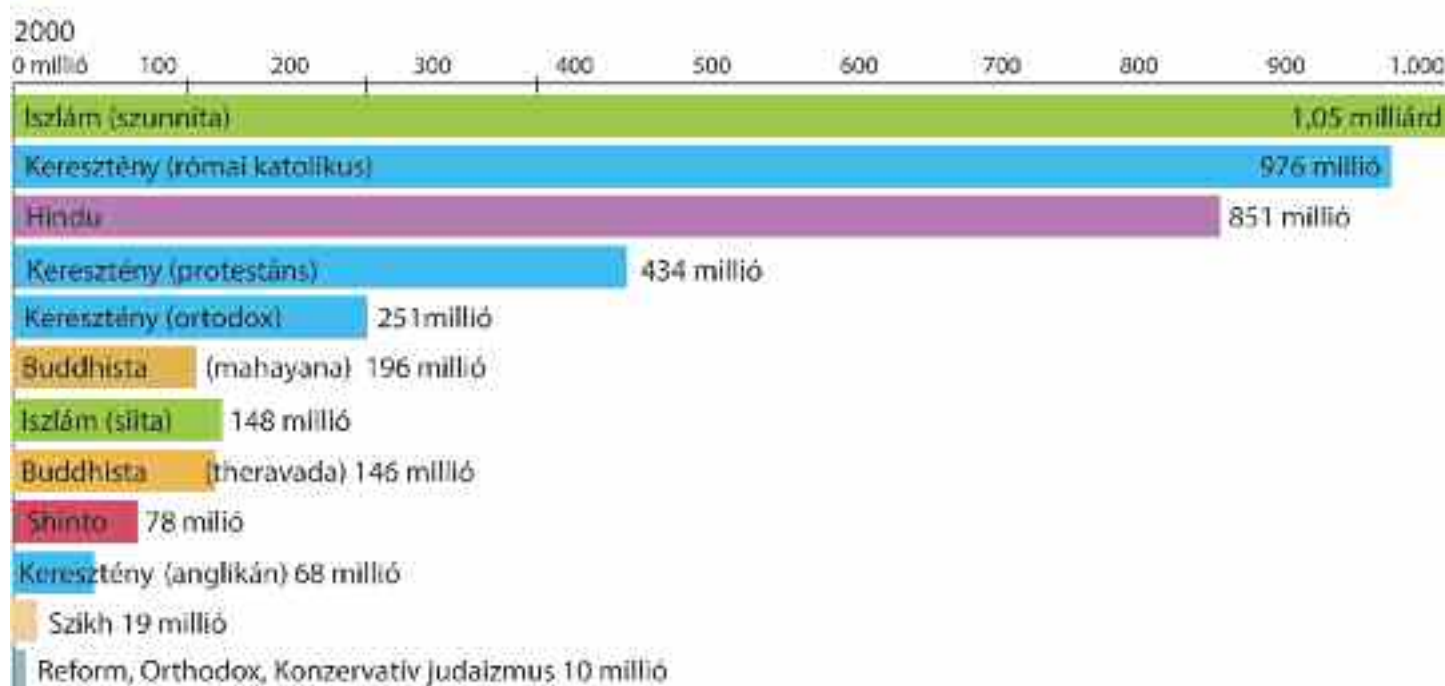
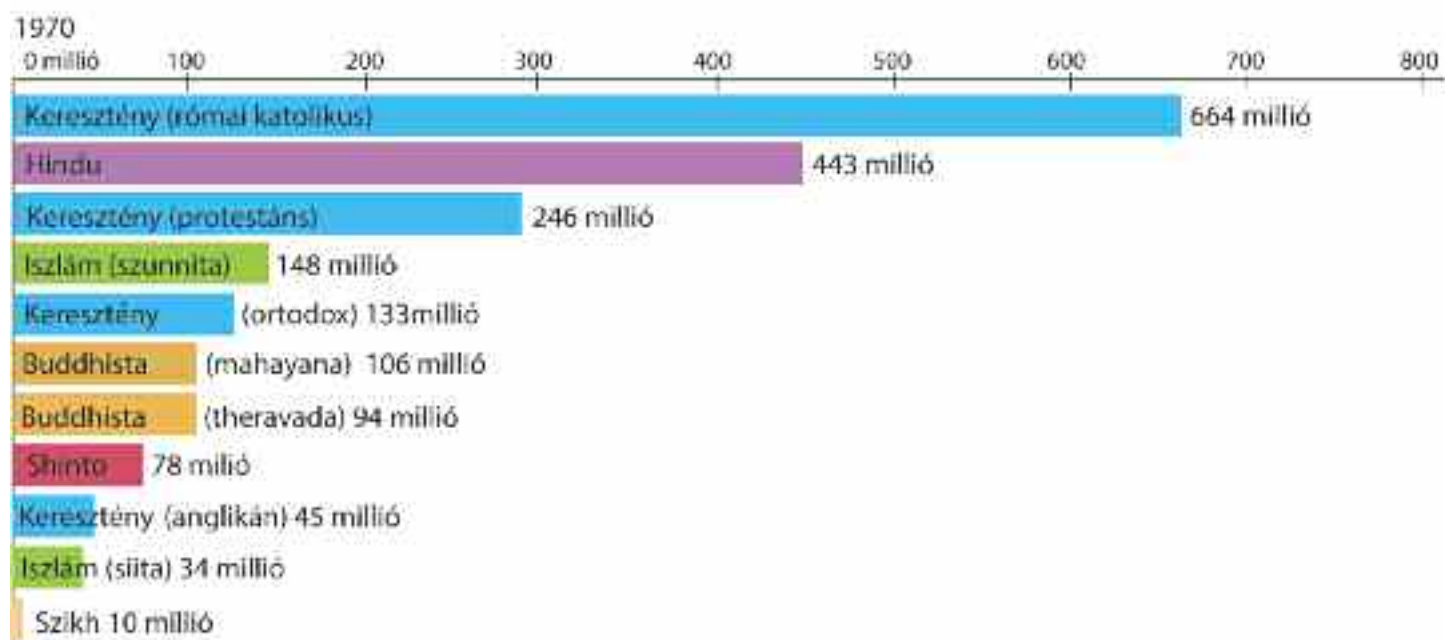
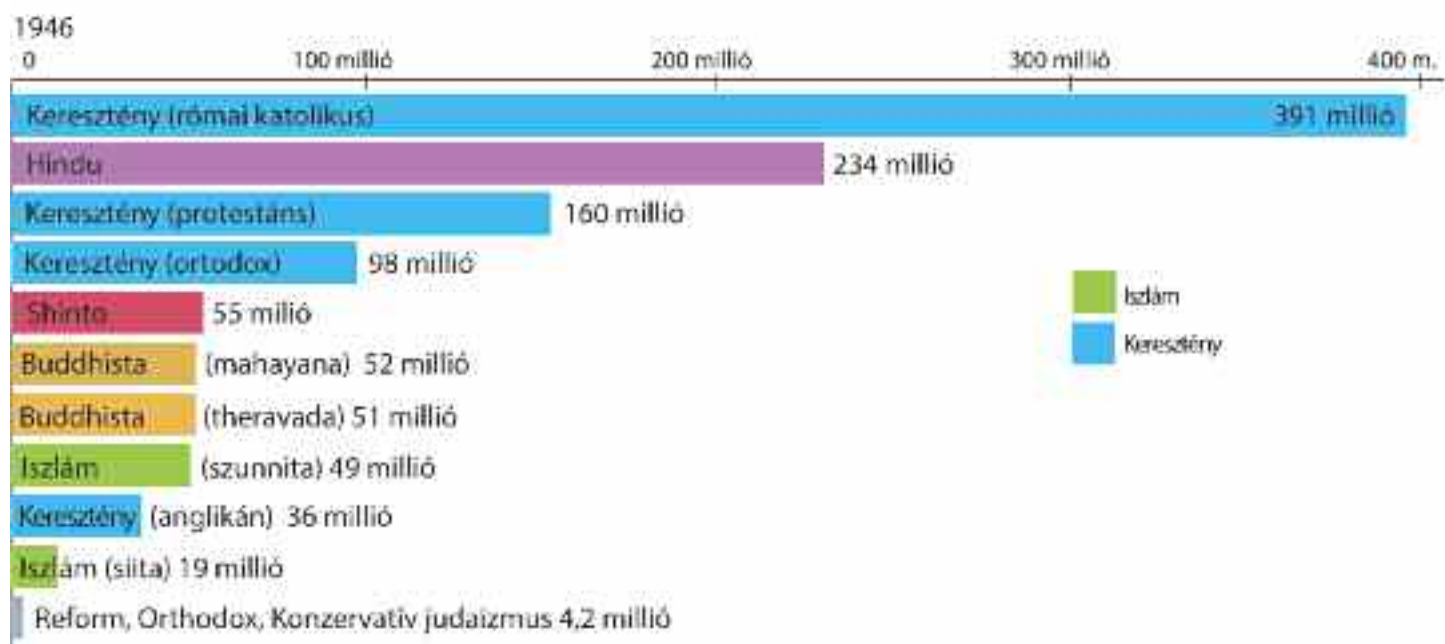
Ebben sincs semmi új. A gerjesztett hangzavar korábban az ellenőrizetlen migráció lekicsinyléséről, a határ-kerítés csepüléséről és a jóemberkedésről rikoltzott. Később a hamiság az oktatást, az egészségügyet, a gazdasági növekedést, a budai Vár és a Városliget rendbetételét stb., végül a kormány „túlhatalmát” vette célba. Rendben van, az ellenzék küzdjön a maga eszközeivel, akár abszurd állításokkal, de a bajban legalább minimális felelősséget tanúsítson. Vagy ez is túlzott elvárás?

Ma a hangsúly, mint annyiszor, a családokra és a nemzetállami kompetenciákra tevődik. Egyszerűen azért, mert nemhogy Európa nem ért össze, mint a jó bor, de az egyes országok helyzete, politikai struktúrája, népességeik mentalitása is merőben más. Fontos az együttműködés, világszerte és kontinentálisan egyaránt, de kinek-kinek először a saját háza táját kell rendbe tennie. Azzal segíti a többieket és azzal mutat példát. Éppúgy, ahogy legkisebb élhető egységünkben, a családban.

Olyan ez, mint a remete életmódú, de telente a vackukban összebújó sünök. Másképp aligha tudnának a hideg ellen védekezni. Elkerülhetetlen, hogy olykor egymást szurkálják, de jobb, mint megfagyni. Márai Sándor szerint a lakás lényege nem a bútor és a kényelem, hanem az otthonosság, mely az embereket a falak közt eltölti. Úgy látszik, kivételt képeznek a parlamentek, elsősorban a magyar országgyűlés. Ha valamikor, most kellett volna megegyezni, hogy a vész helyzetben mit hogyan rendezzünk át. Az egyszeri alkalom elszaladt, s reméljük, több hasonló nem lesz. A társadalom előbb-utóbb magához tér s legalább a fejlett országokban nem folytatja ott, ahol abbahagyta, beleértve a kíméletlen önzést, a nyakló nélküli fogyasztást, a benzinfaló luxus utazgatást, a vírusként terjedő uszítást és egyebeket. A családját senki sem választhatja, nemzetét is csak kevesen, de pártot ki-ki maga választ. Csak mert valaki nyelvtárs, még nem családtag.

Kétezerhuszonkettőben, a trianoni békediktátum százkettedik évfordulóján erre is érdemes lesz emlékezni.

A világvallások hívőinek száma 1946-tól (adatok az internet cikkei alapján)

Hogyan is áll a “keresztény” Európa ügye?

Aba Béla írása

Viharos időket élünk, bár ez a magyar történelemben nem ritka jelenség. Szót ejthetnék a vírus járvány okozta problémákról is, de én most mégis inkább azoknak a nemtelen támadásoknak problematikájával foglalkoznék, melyek most már bel- és külföldön egyaránt minden jobboldali kormányt

ér, függetlenül attól, hogy az adott országban a választók hogyan döntöttek. Ezek az események arra sarkallnak bennünket, hogy mint magyar és egyúttal elkötelezetten európa-párti szervezet, mi is megszólaljunk. Sokan hiszik, hogy ja, most is csakúgy, mint egyébként négy évenként, jön majd a választás és majd eldől, mit akar a többség, ki kormányozzon. Nem kell tehát az ilyen-olyan híreszteléseknek, lódtításoknak túl nagy jelentőséget tulajdonítani. “Lopnak itt is, ott is” (szól a bal oldal összemosó próbálkozása), de a szekér ezután is fog majd menni valahogy.

Ki kell ábrándítsuk Önöket! Most sokkal többről van szó! Arról, hogy amennyiben az EU vezetése, ezen belül a jobb középnek, keresztény-konzervatívnak mondott, néppártokat tömörítő EPP frakciója továbbra is a bal liberális oldal felé húz, megpecsételheti az európai nemzetek és ezzel együtt a jövő generációinak sorsát, és ahogy egy osztrák politikustól nemrég hallottuk, “25-30 év múlva Európa népessége **egész másképp fog kinézni, mint ma gondolnánk**”. Ez a felfogás az, ami ellen küzdenünk kell.

A véleményemtől, mely a jövő 25-30 évének megmásíthatatlan fátumaként hangzott el úgy, mint valami normális és pozitív fordulat, megborsószott a hátam. Ezek szerint vannak, akiknek ma ez a kilátás az európai lét természetes, elfogadható velejárója. S ők, szintén európaiak, nincsenek is kevesen.

A minap kezembe került egy, az internetről származó statisztikai kimutatás, melyből leolvasható, hogyan alakultak az egyes világvallások hívőinek számai 1946 óta (lásd a 2. oldalon). Igen szembetűnő, hogy a 60-as 70-es években robbanás-szerű fordulat következett be, melynek következtében a muszlim hívők száma hirtelen többszörösére ugrott és mára a világ legnagyobb vallásának számít annak ellenére, hogy a lakosság számarányát tekintve elmarad többek között az indiai-kínai népességtől is. Ezen adatokban természetesen nem csak a népességek demográfiai változásai jelennek meg, hanem azon belül és azzal összefüggésben a kulturális, vallási hagyományok alakulását is jelzik. S éppen az sarkallt e folyamatok okainak keresésére, hogy a számok egyértelműen azt mutatják; a hívők száma nem arányosan nőtt a demográfiai változásokkal, hanem **azokat sokszorosán felülmúlta**.

Politikusok unalomig ismételtetik, hogy Európa ugyan kihálófélben van, de ezt ellensúlyozhatja az

innen-onnan bevándorlók hada. Ezt elősegítendő, a **jelelenlegi európai vezetés** a migrációt nemcsak elősegíteni igyekszik, hanem eközben liberális oldalról a **(szerintünk valódi)** európai értékeket, a nemzet, a család és a vallás hagyományait is igyekeznek támadni, ideológiákat gyártva azokat aláásni, ezzel is felgyorsítva az önfeladás, a kihálás, a lakosság lecserélődésének folyamatát.

Mint európai-keresztény-konzervatív szervezet – a Magyar Páneurópa Unió – is kell tehát, hogy foglalkozunk ezekkel a folyamatokkal, mert számunkra egyáltalán nem mindegy, mi lesz Európából 20-30 év múlva.

Mi történhetett a hatvanas-hetvenes években, amikor megindult az iszlám látványos terjeszkedése?

A válasz persze nem könnyű. Én, mint laikus úgy gondolom, hogy az eredőjét ezúttal is a világ- és gazdaságpolitika területén kell keresni, mely mindig is fő befolyásoló tényezője volt a társadalmi mozgásoknak. Nézzük, mi történt ezekben az években? 1961-ben lőtték fel az első olyan űrhajót, melynek fedélzetén ember - Jurij Gagarin - utazott, a Vosztok-1-et. Szintén 1961-ben lőtték fel az amerikaiak is az első rakétájukat John Glennel. Ezek az utak megnyitották a lehetőséget a föld ásványkincseinek a korábbinál pontosabb felmérése felé.

A kis ember számára nem jó, de tudjuk, hogy mióta világ-a-világ, a nagyhatalmak nemcsak a kis országokat tartják befolyásuk alatt, hanem eközben minden létező eszközzel egymást is igyekeznek legyűrni, erősíteni magukat a másik rovására. Ez a versengés, a hatvanas években az akkori két superhatalom – az USA és a Szovjetunió – között zajlott, azok expanzív politikájából állt, hiszen rakéta programjaik révén ők voltak az ásvány-kincsek, ezen belül is az olaj pontos lelőhelyeinek tudói. Eközben e két hatalom persze azért törekedett a korábbi gyarmattartó nagyhatalmak pozícióinak gyengítésére is. Ennek jegyében került sor a volt gyarmatok folyamatos feladására, és tört ki az algéri és vietnami konfliktus. Ezeknek a folyamatoknak persze voltak ideológiai mozgató rugói is, de ezzel együtt jelen volt az egymás közötti pozíciókért folyó küzdelem is. A befolyás-szerzés fő motivációja azonban mégiscsak az egyik legfontosabb erőforrásért, az olajért folyó küzdelem volt. Világossá vált, hogy azon lelőhelyek felügyeletét, ahol a tőke révén a tulajdonos országokkal békés partneri viszonyt sikerült kialakítani, természetesen előnyben részesítették. Így az első időben zavartalannak tűnhetett a legnagyobb olajkincscsel rendelkező államokkal; Irakkal, Kuvaittal, Iránnal és Szaud-Arábiával való együttműködés. A Szovjetunió szintén a nagy kitermelők közé tartozott, de az ő esetükben, pozícióinak gyengítése érdekében az Egyesült Államok az azóta „olajfegyver” néven elhíresült mód-

szert alkalmazta. Ez a világméretű krízis felborította az addig kialakult látszólagos egyensúlyt. Ezzel szinte egyidőben a nyugatbarát Reza Pahlavit megbuktatta az iráni forradalom, melynek egyik jelentős célja volt, hogy olajkincsüket a saját kezükbe vegyék. Khomeini 1979 februárjában szerezte meg a hatalmat, támadták meg az amerikai követséget, miközben – 1979. decemberében – az oroszok megtámadták Afganisztánt, talán(?) attól félve, hogy feljűk is áterjed az iszlám forradalom. Ekkor kezdődtek a robbantgatások, zászlóégetések. De Izrael környékét is alaposan felbolygatta az olaj-válság, az arab világ öntudatra ébredése. Bár a megosztó politika folyamatos, szinte lezárhatatlan konfliktusokat eredményezett Libanonban és Palesztina területén 1967-73, majd 1975-ben, ma már szinte alig esik szó ezekről az országokról, hiszen ezeknél jóval nagyobb a baj más országokban.

A sort hosszan lehetne folytatni; Izrael lebombázta az iraki atomreaktort, kitört a második arab-izraeli háború is, néhány évig egymással küzdött az összeugr(aszt)ott és két oldalról támogatott Irak és Irán, miközben Libanonban is egy állandósult polgárháború zajlott...

A felsorolt események távolról sem teljes összefoglalása után még el sem jutottunk az ikertornyok rémületéig, sem az ún. „arab tavasz” és Líbia összeomlásáig, mégis kijelenthető, hogy a világ konfliktusainak döntő többsége lassanként a Szovjet-Amerikai rivalizálásból átcsúszott egy nyugati „keresztény” és az arab világ között kibontakozott konfliktusra. Az olajlelőhelyek nagy többsége arab területeken fekszik, így magától adódik az a vágy, hogy ezekből az óriási bevételekből a szintén nagy hasznot ígérő fegyverüzlet is részesedjen. Ehhez viszont háború is szükségeltetik. Ezekben a háborúkban az egyik oldalt főleg az oroszok a másikat az amerikaiak támogatták, hogy a háború ne akármikor és ne akármilyen módon érjen véget.

Meg vagyok győződve arról, hogy az arab világban e folyamatok következtében keményen és részben indokolható módon megnövekedett az ellenszenv a nyugat általános, behatoló és mondjuk ki nyugodtan, kíméletlen politikájával szemben, miközben persze hivatalból sajnáljuk a menekülteket.

Mindezeket átgondolva természetesnek vehető szinte, hogy az arab tömegek nyomorúságukban egyedül csak az iszlámhoz fordulhattak, mint saját identitásuk és hitük megőrzésének legfőbb eszközéhez. Úgy vélhették, hogy az erős fegyverekkel szemben csak a vallás által fanatizált embereikkel, saját magukra csatolt bombákkal vehették fel a küzdelmet. Ebben nagy szerepet játszott Oszáma bin Láden is, a dúsgazdag, hatalommal és befolyással bíró férfi. Az iszlám hit terjesztése, annak önvédő, sőt agresszív felfogása (vagy a Korán úgy értelmezése) vált az ellenállás szinte egyetlen formájává, a háború megvívásának kulturális kerete, melynek természetesen mi itt Európában nem tudunk örülni, hiszen minket késelnek meg, minket gáznak el, robbantanak fel.

Nem akarok, nem is tudnék lándzsát törni a nagy-

hatalmak harcai felett, mert ez egy örök, öngerjesztő folyamat, ahol a gyengét azonnalmód eltáposzák, ha megszimatozzák, hogy nem elég erős, vagy elszánt. Megsemmisítik, éppúgy, mint 100 évvel ezelőtt Magyarországot. Ez azonban most mégis a mi világunk, Európa pusztulását okozhatja.

A nagyhatalmaknak természetesen nem annyira számít, hogy a menekülő tömegek merre mozognak (sőt, Soros révén még ideológiát is gyártottak hozzá), legyünk „emberségesek”, mentsük meg szegény üldözötteket, amivel persze a magunk fejére húzzuk az elvadult tömegeket. De ez egyáltalán „nem baj”, mert ezzel mindjárt két legyet ütünk egy csapásra – mondom keserűen –; az olcsó munkaerő mellett így sikerülhet a nyakas „borzalmas európai, fehér, hetero és keresztény” emberek (férfi és nő) összetartását, kultúráját, identitását is lazítani.

Eközben a balról „irányítók” médiái, mint tudjuk, természetesen nem a menekülésre kényszerített milliokkal foglalkoznak, hanem a transzneműek világfájdalmaival, házassági vágyaival foglalják le, tematizálják az emberek figyelmét. Nem kétséges, hogy a jelenlegi „fekete élet is számít” mozgalmat is a liberális világelit gerjeszti, mely mára odáig fajult, hogy nemcsak történelmet értékelik át és szobrokat döntögetnek, hanem még a fehérítő posóport is rasszista jelzővel illetik. Ezt, a már örületig fokozott mozgalmat meglepő módon éppen egy liberális lapban, a The Wall Street Journal cikkében ostorozzák lehangosabban és teszik hozzá, hogy ezt a negatív folyamatot „csak a liberális elit tudja leállítani”. Az ember esze megáll. Először problémát gerjeszték, hogy aztán ugyanaz jelentkezessen az emberiség megmentőjeként?

Ha tehát ezeket a sebtében összeírt eseményeket egy csokorba fogjuk, világossá válik, mi okozta az iszlám robbanás-szerű terjedését. Az elv ezúttal is ugyanaz, mint az 1600-as években, amikor Lipót idején a katolicizmus erősítésével igyekeztek a török erővel szembeni ellenállást ideológiailag egységesíteni. Természetesen nem magával az iszlámmal van bajom. Tisztelettel viseltetem minden ember iránt, mely a hit által jobb emberré akar válni, függetlenül attól, hogy azt Istennek, vagy Allahnak nevezik. A baj akkor van, ha olyan vallással kerülünk szembe, sőt, importáljuk, mely az egyébként békés lakossággal szemben megbontó és provokatív.

De mit tegyünk, mit tehetünk? Először is békére lenne a leginkább szükség, mert visszafordítani ezt a folyamatot különösen fegyverekkel nem lehet. Esetleg lassítani a bizalom fokozatos megteremtésével, hosszadalmas, a helyszínen segítő munkával és annak bizonyításával, hogy érdemes az európai normáknak megfelelő, törvénytisztelő polgárként élni.

Ha nem ez fog történni, akkor tényleg bele kell törödnünk abba, hogy Európa 25-30 év múlva „egész másképp fog kinézni”, hogy gyermekeink, unokáink kénytelenek lesznek letagadni saját identitásukat, bőrszínüket, hogy az esetleges fenyegetettségől megszabaduljanak. Mert akkor már a „fehér élet” nem sokat fog számítani.

Régóta gondolkodom ezen

Az utóbbi években egyre erősebb ellentét-szítás van mindenütt a világon.

Ittészné Kövendi Kata írása

Egyre inkább úgy érzem, hogy valamilyen láthatatlan (de nem földönkívüli!) háttérhatalmak vizsgálják az emberiséget: meddig lehet elmenni a félelem- és gyűlöletkeltésben, mik azok a témák, amikre sikeresen "rá lehet repülni", tömegeket mozgósítani más tömegek, etnikai vagy vallási csoportok, politikai vezetők ellen.

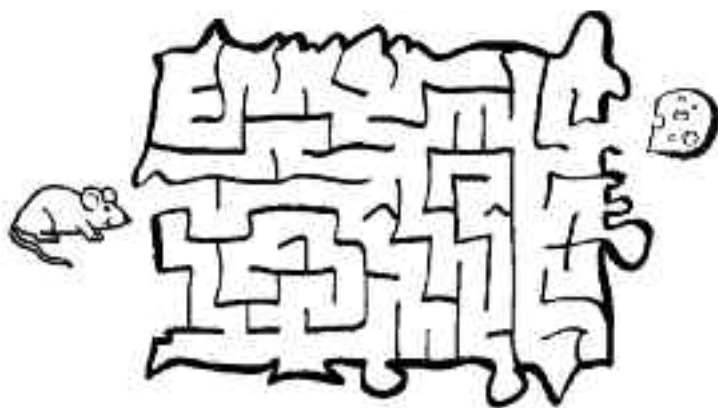
Belopakodott már a PC nyelvhasználattal, s jöttek sorra a szakítópróbák: melyik társadalom fogadja el a homoszexuális házasságot, az abortuszt a 9. hónapig (vagyis a gyilkosságot), kik hódolnak be a transz WC-knek, hány millió más kultúrájú, dolgozni és alkalmazkodni sohasem akaró bevándorlót bír el egy ország, hogy lehet felhergelni egy vallás ellen tömegeket.

Úgy látszik, dörzsölték a kezüket ezek a pszichológusok, hogy lám, megy ez, tegyünk rá egy lapáttal. Jött a metoo, amivel jól tönkre lehetett tenni embereket azért, mert 30 éve egy kislányt megsimogattak (vagy nem). Jött a vírus óriási félelmekeltő fenyegetése - de úgy látszik, nem elég 10 millió fertőzött, túl kevesen haltak még meg, jöjjenek tehát a vírus-ellenes mozgalmak: a ne-viseljünk-maszkot és a legyen-vége-a-bezársásnak jellegű tömegtüntetések, amik persze újabb fertőzéseket generálnak. Ezek - úgy látom - a Black Lives Matter európai változatai, hisz itt azzal nem lehet tömegeket kormánybuktató tüntetésekre bírni.

(Zárójelben: a BLM a deheroizálásnak is jó példája, ami már szintén évtizedek óta megy. Alapmódszere az, hogy a mai közgondolkodás és értékek (?) oldaláról vizsgálják hajdani politikusok, művészek, stb. cselekedeteit, teljesen figyelmen hagyva a kort, amiben éltek.) A tömeghözöngés helyett olyan helyeken, mint Németország, más a taktika: a megfélemlítés. Azt mered mondani, hogy vannak bűnöző bevándorlók? Náci vagy - elveszjük a munkahelyed, ellehetetlenítjük az életed. Ezt még parlamenti párttal is megteszik.

Őlik a keresztényeket - s a felvilágosult, liberális világ el van foglalva a gender-jogokkal, a BLM-mel, nem ér rá ilyesmivel foglalkozni. Etnikai jogokat sértenek, vesznek el? Nem ezek védelmére találták ki a Soros-leányvállalatokat.

Nem is lenne akkora a baj, ha az embermilliók átlátnának a szitán és nem engednék magukat megvezetni az épp aktuális liberális hívószavaktól. De a műveletek sikerét bizonyítja, hogy egyre gyűlölködőbbek, egyre önzőbbek vagyunk, egyre durvábbak a megnyilvánulások a facebookon, a közlekedési eszközökön, az utcán. Két olyan gyilkosság is volt már, amikor azt ölték meg, aki figyelmeztetett a maszkhordásra - ki mondhatja meg egy "szabad" embernek, hogy mit kell tennie?

Hadd írjak le okulásul egy rövid újsághírt, amit vagy 30 éve angolul olvastam, s a tanításban - zenészipalántákat tanítva - rendszeresen felhasználtam:

Patkányokat helyeztek el egy-egy labirintusba, amelyiknek a kijáratánál egy sajtdarab volt. A kétszer 40 patkány először átlagosan másfél perc alatt jutott el a sajthoz. Ekkor az egyik csoportnak elkezdtek Mozart-zenét sugározni. A másik rockzenét kapott. A Mozartot hallgató patkányok útja a sajtig lerövidült 40 másodpercre. A kísérletet viszont be kellett fejezni, mert a rockzenét hallgató patkányok felfalták egymást.

Hát ezt gondoljátok végig, feleim. És hallgassátok meg az új MTA-elnök egynémely előadását. Hasonlókat mond. Ő a Mozart-pártiakkal van.

Van még remény...

Egy Magyar Páneurópa mozgalommal szimpatizáló honfitársüzenete:

Tisztelt Elnök Úr!

Minden korban nehéz idöket élünk, a legfontosabb kiállni és tenni a ránk bizottakért. Ebben a Magyar Páneurópai Unió a nemzetközi szintéren, árral szemben is kiemelkedő munkát végez, amelyet ez-úton köszönök meg Európa védelmében írt angol nyelvű versemmel. Ezt az írásomat Michael Kühntopf, a Német Zsidó Lexikon főszerkesztője 2015. őszén már feltette a facebook honlapjára.

A Selfie Angel and the Pilot

A Selfie Angel brings Europe down to the grave
She is helped by the lewd sons of the Union
The only who steers the ship over the big wave
Is the Magyar Pilot standing as bastion.

Unseeing people, hundreds of millions clap their hands
Self-forgetting smile covers their silly faces
While the army of the schemer invades their lands
The roaring lion devours the human races.

Even the righteous thought it would happen much later
Men would spend centuries in lukewarm happiness.
Bad mistake: here and now starts the manslaughter.
The Judge is coming, we must be in readiness.

Sok sikert kívánok az Ön és az MPU népek közötti békés együttműködésének megerősítéséért folytatott küzdelméhez!

Üdvözlettel
Horváth Tibor
nyugdíjas mérnök

François-Xavier Bellamy európai parlamenti képviselő közreműködésével tartott online konferenciát Orbán Viktor miniszterelnök, Aleksandar Vucic szerb elnök és Janez Jansa szlovén miniszterelnök. Az angol nyelvű konferenciát megtekinthetik magyar felírással. Elérhető a YOUTUBE-on Europe Uncensored kereséssel vagy a <https://www.youtube.com/watch?v=FxpFUlaD1FU> címen. A bevezető magyar fordítását az alábbiakban közreadjuk.

Kedves Barátaim! Óriási öröm és megtiszteltetés számomra, hogy meghívtak erre az eseményre, és hogy bemutathatom a mai beszélgetésünk résztvevőit. Nagyon örülök, hogy itt lehetek Önökkel a mai napon ezen a megbeszélésen, amely nyilvánvalóan nagyon fontos szerepet tölt be, és ahol együtt beszélhetünk Európa jövőjéről, amire óriási szükség van.

Éveken át, ahogy azt mindannyian tudjuk, az európaiak és a nyugati világ a történelem végében hitt. Naiv módon azt gondoltuk, hogy a liberális globalizmus lesz a záró momentuma azoknak a sokkhatásoknak és válságoknak, amelyek évszázadokig károkat okoztak országainknak. A politika, mint olyan végre véget érhet, és feloldódhat a gazdaság hatékony irányításában. Nem kell semmivel sem törődnünk, nem maradt mit megvédenünk. Sőt, minden, a múltból fennmaradt örökséget át kell alakítani valami újszerűvé, ami szükségszerűen jobb is egyben. A természetes korlátokat, régimódi intézményeket, még magát az emberi létet is le kell cserélni, és ezt nevezték fejlődésnek.

Miért is beszélünk ma erről?

Nincs szükség döntéshozatalra, csupán a reformok véghezvitelére; nincs más választás, csak előre szaladni a jövőbe. A viták és véleménykülönbségek helyét átveszik a technikai megoldások, már nincs szükség vezetőkre, csupán szakértőkre. A társadalmak nem állampolgárokból, hanem fogyasztókból állnak. A munka csupán egy unalmas tevékenység, amelyen kényelmet vehetünk. Nincs külön napja a munkának, és nincs külön napja a pihenésnek. Semmi sem különleges többé, csak a turizmus látványosságai. Bármilyen nagyobb értéket mer követelni az egyén életénél és az azonnali örömnél, potenciális veszély, amit meg kell tagadni. A vallás a régi világ bizarr maradványa. Egy néphez tartozni túlságosan sok nem kívánt kapcsolatot jelentene, és talán, ki tudja egy-

fajta bosszantó kötelességtudatot. A nemzet szó egyenesen veszélyesnek minősül. Sőt, semmilyen közös, semmilyen közös jó sem rendelkezhet lényeges fontossággal: a nominalista forradalom, amely megteremtette a modern idők alapjait a XII. század végén, úgy tűnt, teljes győzelmet ért el végül a kommunizmus legyőzésével. Semmiféle korlát sem állíthatja meg a véget nem érő mozgalmat, amely megakadályozza a történelmi folytonosság megvalósulását: nincsenek szabályok, amelyek megakadályozzák azt, hogy a piacok rezgése magába szippantsa az emberi életet, nincsenek hatások, amelyek gátat szabnak a migrációnak, ami a közös jövőnk kell, hogy legyen.

Ebben a pillanatban úgy tűnt, az Európai Unió a történelem végének szinonímája. A korábban örökös véres háborúkat vívó országok úgy döntöttek, hogy azonos kereskedelmi szabályok alatt egyesülnek és európai gazdasági közösséget, majd egységes piacot alkotnak, amelyet a kereskedelem békés szabályai irányítanak.

Nem úgy tűnt, hogy ez a történelem vége, amely természetesen boldog véget ér? Most 2020-at írunk, és láthatjuk a történelem végének végét. És pontosan erről beszélünk majd ma.

Az új évezred egy válsággal indult, egy terrortámadással. Ezt követően egy pénzügyi válság megmutatta, mekkora szükség van államokra, amikor a pénzügyi világ összeomlik. Aztán ebben az évben egy világjárvány emlékeztetett bennünket arra, hogy a múlt ősi félelmei nem tűntek el: habár körbevesz bennünket a technológia, ismét átéltük azt az érzést, hogy életben lenni nem más mint sebezhetőnek lenni. Ez a válság, a gazdasági, társadalmi és ökológiai válság, eszünkbe idézi a politika definícióját: a valódi emberi élet a törekény csodákon múlik mind a természetben, mind a kultúrában, és a politika elsődleges feladata az, hogy biztosítsa, hogy ezek fennmaradjanak azoktól a nemzedékektől kezdve, amelyek segítségével megismertük ezeket, egészen a jövő nemzedékeiig.

Ez a válság a döntés pillanata.

De vajon képesek leszünk-e dönteni? Európa ismét megtalálja majd valódi jelentését? Én biztos

vagyok benne. Új módokat találhatunk a tagállamok és az európai szomszédjaink megerősítésére, ha a közös piacunkat átalakítjuk egy geopolitikai erővé. Ha hatékony eszközzé alakítjuk a globális gazdasági átalakulás végrehajtására az emberek és a környezet jobb védelmére. Ha ismét ráébredünk arra, hogy ami közös bennünk az több mint bármilyen projekt vagy számítás: bennünket a civilizáció egész történelme egyesít. Európa nem egy tartalom nélküli üres szervezet: habár az elmúlt évtizedekben tagadtuk, a közös gyökereink egyesítenek bennünket.

Kelet-, Közép- és Nyugat-Európa közös örökségen osztozik, és ezt mindenki láthatja. Budapesten, Belgrádban, Ljubljanában és Párizsban. George Steiner a három város meséjének nevezte ezt: Athén, Róma és Jeruzsálem találkozásának. A görög-latin gyökereink találkoznak a zsidó-keresztény hagyományainkkal, és azzá tették országainkat amelyek ma, ahogyan a világ többi részéből tekintenek rájuk. El tudjuk most dönteni, hogy ez az örökség megéri-e az erőfeszítéseinket? Hogy érdemes-e átruházni a következő nemzedékre? Ismét rátalálhatunk az utunkra a történelemben, ha hűek leszünk az iránt, amiért ki kell állnunk. A közös elveinkhez. A felelősségtudatunkhoz a népünk iránt, hogy megadjuk az állampolgároknak azt a lehetőséget, hogy ők dönthessenek a jövőjükéről.

Ha tiszteljük a demokráciát és a szubszidiaritást, amelynek mindig is az európai konstrukció közép-pontjában kellett volna maradnia. Ha hálásak vagyunk a közös kulturális örökségünknek. Hűnek kell maradnunk ahhoz, akik vagyunk, ebben biztos vagyok, hogy fenntartsuk a szívünkben és az intézményeinkben a szabadság iránti szenvedélyt.

Egy ország sem lehet igazán demokretikus, sőt igazán európai, ha elveszíti ezt az abszolút tiszteletet az emberi tudat iránt.

Nincs olyan tábor, amely az örökségünket védené az egyéni szabadsággal szemben, mivel európaiként tudjuk, hogy a kettő között nem feszülhet ellentmondás. Ez a párbeszéd pillanata, de ebben a pillanatban, amikor tudjuk, hogy mindennél nagyobb szükség van erre, azt is tudjuk, hogy most a legnehezebb.

Eleinte - el merem mondani – meglepett a jelen esemény címe: „Európa cenzúrázatlanul”. De sajnos értelmet nyert a cím, amikor némely újság nem volt hajlandó bejelenteni ezt a beszélgetést: miért? Az esemény nyitott vita, nyitott párbeszéd. Oly sok félreértés volt a múltban, oly sok előítéletes vita. És oly sok felületes ítélet, oly sok hamis információ, amelyek majdnem lehetetlenné tették mára az európai párbeszédet.

Vissza kell nyernünk a párbeszéd lehetőségét. Ez a demokrácia lényege. És ezért szeretnék köszönetet mondani az Önök nevében is, mindazok nevében akik részt vesznek majd ezen az eseményen, szeretném megköszönni azoknak, akiknek köszönhetően lehetővé vált a rendezvény megszervezése, különösen három vendégünknek, akiknek átadom a szót.

Először Aleksandar Vučić úrnak, Szerbia elnökének, akit most választottak újra, és akinek szeretnék gratulálni nagyarányú győzelméhez. Korábban miniszterelnökként, miniszterelnök-helyettesként és miniszterként is szolgált. Őt követi Janez Janša úr, Szlovénia miniszterelnöke, és végül Magyarország miniszterelnöke, Orbán Viktor úr, aki otthont ad az eseménynek itt, Budapesten. Aleksandar Vucic úr, Öné a szó...

Küldöttgyűlés Strassbourgban

A Nemzetközi Páneurópai Unió 2020.február 7–9-én tartotta közgyűlését Strassbourgban az Európai Parlamentben, amelyen 22 európai országból több, mint 200 küldött vett részt. A Magyar Páneurópai Unió Egyesület részéről 12 küldött volt jelen, közülük hat fiatal az Ifjúsági szervezetet képviselte. Vezetőnk Aba Béla elnök volt.

Alain Terrenoire elnök úr nyitóbeszédében elődjeinek, a nagy látnokoknak, a Páneurópai Unió alapítójának, Richard Coudenhove Kalerginek és a több évtizeden át munkálkodó Otto von Habsburg elnöknek a munkájára utalt.

Rainer Wieland, az Európai Parlament alelnöke és a Horvát Köztársaság kül- és európai ügyekért felelős minisztere, valamint Gordan Grlic Radman szintén előadók voltak a Közgyűlés különleges vendégeiként.

Grlic Radman miniszter beszélt az Európai Unió horvát elnökségének prioritásairól. Megemlítette a Délkelet-európai országokat is, amelyek csatlakozni kívánnak az Európai Unióhoz. Hangsúlyozta, hogy Horvátország megéri Európa e részének országait, és úgy véli, hogy a májusbeli zágrábi csúcstalálkozó alkalom lesz a Délkelet-Európára vonatkozó politika meghatározására a következő évtizedre. Ugyanakkor kiemelte, hogy határozottan támogatják a Macedóniával és Albániával folytatott tárgyalások megkezdését.

A konferencián többek között hangsúlyozták, hogy Európa egyesülése nem lehetséges, nem történhet meg az összes délkelet-európai ország teljes és egyértelmű bevonása nélkül, ami kétségtelenül megerősíti a Páneurópai Mozgalom,

mint az egyesülőt Európa legrégebbi szervezete látásmódját. Megfogalmazták a generációváltás szükségességét, mint a szervezet jövőjének zálogát.

A küldöttgyűlés legfontosabb eseménye a tisztújítás volt, hiszen új elnököt és elnökséget választottunk. Az izgalmas szavazás során az első napon újból megválasztottuk Alain Terrenoirt nemzetközi elnökké, így megerősítette öt éves hivatali ciklusát, mint a szervezet nemzetközi vezetője. Ugyanezen a napon megválasztottunk - a lehetséges 14 elnökségi tagból 11 személyt, - de nagyon elhúzódott az ülés. Terrenoire elnök a hosszú időt igénybe vevő szavazatszámolás után nyolc órakor bezárta az ülést. Jelezte, hogy másnap reggel 9-kor a szavazás folytatása következik. A második napon ismételt jelölés után az újabb szavazás és szavazatszámolás következett. Elmondhatjuk, hogy részvételünk sikeres volt, mert **Dr. Grünwald Annát** a magyar delegáció tagját újból megválasztották a Nemzetközi Páneurópai Unió elnökségének tagjává.

Az újonnan megválasztott Páneurópai Unió Nemzetközi Elnöksége, melynek tisztségviselőit az új elnökség választotta meg:

Középen: Alain Terrenoire elnök, tőle balra: Walburga von Habsburg-Douglas alelnök, Dirk Hermann Voß alelnök, Mislav Jesic alelnök, Rainhard Kloucek, Jean-Paul Picaper, Andrej Lepavcow, pénztáros: Hans Kijas; jobbra az elnöktől: Pavo Barisic főtitkár, Franjo Topic, Gordana Djurovic, Anna Saborska ügyvezető alelnök, Anna Grünwald, Carlos Uriarte és Bernd Posselt

Fotó: Vanja Gavran

A Nemzetközi Elnökségben 12 különböző ország személyisége képviselteti magát.

Az Elnökség támogatja az elnököt és a Főtitkárságot a Nemzetközi Páneurópai Unió vezetésében.

Dr. Grünwald Anna
MPEUE alelnöke, Pécs-Baranyai szervezet elnöke, a nemzetközi elnökség tagja